

mig om. Der er derimod dog et enkelt Punkt, som jeg vil offere nogle Ord paa; det er maaske en mindre betydelig Sag, men det forekommer mig, at de Grunde, som bleve anførte af Flertallets Ordførere for at forkaste dette Vædringsforslag, bære, jeg vil sige, et høist forunderligt Præg. Det, jeg tænker paa, er Vædringsforslaget Nr. 104 om en Bevilling paa 6,000 Kr. til Istandsettelse af Christiansøes Havn. Den høitæredede Ordfører nævnte den hele Række af formentlige Herligheder, som Forpagteren var kommen i Besiddelse af ved denne Forpagtningskontrakt, men han tog dog ikke tilstrækkelig Hensyn til, at samme Forpagter havde en ikke ubetydelig Del Forpligtelser, ikke alene den almindelige aarlige Afgift, men yderligere en Afgift af 230 Rdl. aarlig til en Understøttelseskasse, at Forpagteren havde en Forpligtelse til Vedligeholdelse af Bygninger osv. Imidlertid Ordføreren's Slutning paa Motiveringen af Regtelsen var den, at, da Forholdet nu var saa uheldigt, at der var afsluttet en Kontrakt mellem Staten paa den ene og en Privatmand paa den anden Side, hvorefter den private Mand ikke kan opsiges før efter 20 Aars Forløb, skulde Staten, for at komme ud af dette Forhold, være mindre hensynsfuld ved Opfyldelsen af sine Forpligtelser overfor den Private, Forpagteren. Det er navnlig det, som det har været mig imod at høre udtale af den ærede Ordfører, thi skal det begynde at blive Regel, at navnlig Staten skal forsøge at komme bort fra sine Forpligtelser gennem Udvekslen af et Tryk paa dem, der staa overfor den, saa forekommer det mig rigtig nok, at man er kommen ind paa en fuldstændig skjæv Vej. Det fremgaar tilstrækkelig af Forpagtningskontrakten, som det ogsaa blev omtalt af den ærede Ordfører, at Havnen paa Den staar til Afbenyttelse for Forpagteren, thi i Kontrakten udtales det bestemt, at Forpagteren er fritagen for Havneafgifter, og derved markeres, at der erlægges Havneafgifter, der tilfalde Staten, og at som Følge deraf Staten er forpligtet til at vedligeholde Havnen. Naar nu Forpagteren har indgaaet denne Kontrakt i fuld Tild til, at han ogsaa skal nyde Godt af det Gode, Staten tilbyder fra sin Side, saa kan jeg for min Part saa langt fra finde det billigt, at man negter denne Bevilling paa 6,000 Kr. til at forbedre Havnen, at jeg tværtimod, netop som Forholdene stille sig nu, finder, at der er forøget Anledning til at bevilge Beløbet, saa meget mere som alle Havne rundt omkring have været brændende Spørgsmaal, hovedsagelig naturligvis forsaavidt Havneanlæg angaar, men som Følge

deraf ogsaa med Hensyn til Tilveiebringelsen af Midlerne dertil under Form af Laan af Statskassen, Tilbud af Statskassen osv. Her er nu en Havn, om hvilken det er erkjendt af Alle — jeg tror ikke, at det vil blive benegtet af nogen Æneste — at det er en Baadehavn, som er saa stor, at den til sine Tider kan benyttes som Nødhavn baade af Seil- og Dampskibe, og den ligger midt i Østersøen og har viist sig at være ganske nyttig. Til en Reparation af denne Havn vil man pludselig negte et Beløb af 6,000 Kr., af hvilken Aarsag veed jeg ikke. Man ser jo, at Finantsloven indeholder forskjellige Bestemmelser om at yde Laan, rentefrie Laan og Laan i alle mulige Nuancer til Anlæg af nye Baadehavne, og man kunde da frittes til at tro, at der til Grund for den her foreslaede Regtelse kan ligge et andet Motiv end det der er fremjat. Jeg skal imidlertid ikke fortsætte Drøftelsen af dette Spørgsmaal og heller ikke udtale mig om andre Punkter, men har ikke kunnet tilbageholde denne Udtalelse, fordi jeg for min Person een gang for alle har villet bestemt erklære, at det er mig overordentlig imod, at der anføres saadanne Grunde, som omtalt, for en Regtelse, og at, selv om der ikke i Sagens Realitet var saa stor Anledning til en Bevilling, som der i Virkeligheden er, bliver det næsten en Nødvendighed for Staten, naar den staar som den, der skal opfylde en Forpligtelse overfor en privat Forpagter, at gaa ind paa en saadan Bevilling. — Endnu skal jeg blot udtale min Glæde over, at hele Udvalget har været enigt om at bevilge mindre Beløb til Udlægning af en Mærkebaad i Kalbebodstrand i Sildefisstiden. — Om Vædringsforslaget Nr. 98 vilde jeg have sagt et Par Ord, da jeg tror, det er Mangel paa Kjendskab til Forholdene, der har foranlediget Thinget til at nedsette Bevillingen med nogle Tusind Kroner; men da Ministeren har taget sit Forslag tilbage, og da det saaledes er givet, at man maa opføre disse Huse paa en Maade, som efter Ministerens Erklæring ikke kan anses for hensigtsvarende, skal jeg kun kortelig omtale, at jeg i høi Grad beklager, at Forslaget er blevet taget tilbage af den høitæredede Minister.

Ivermøes: Skjøndt det, jeg kunde ønske at fremjætte, ikke vedrører de meget store Spørgsmaal paa denne Del af Budgettet, men kun et enkelt — om man vil — ringere, har jeg dog troet ikke at burde undlade at sige et Par Ord derom, idet det vedrører en speciel Afdeling, til hvilken jeg staar i nært Forhold, og hvor jeg altsaa kjender de Om-